

Eber

Det stod klart när tränaren för knattelaget ropade: "Jonas, dräll inte omkring med bollen. Hör du vad jag säger, Jonas", och en handfull grabbar lydigt vände sig mot tränaren och undrade vad som stod på. Alla utom den som hade bollen, det vill säga jag, som redan då hade glömt att jag heter något mer än Eber.

Jag bor i staden jag växte upp i. Visserligen var jag borta från den under ett antal år. Men jag flyttade tillbaka. Tillbaka hem. Efter åren med utbildning och arbete var det fint att se de välbekanta husen och gatorna igen. Som att träffa en gammal vän. Ja, ni vet säkert.

Samtidigt döljer sig något illavarslande i hemvändandet märkte jag. Eller oroväckande snarare. Efter att ha haft adress till tre fyra städer och ett universitet; var det här allt? Trots ett bra jobb i kommunen, eller kanske tack vare, fick jag en känsla av slutförvaring.

Det där sista har jag inte berättat för Nellie. Det skulle jag kanske ta och göra. Nu ligger det som en parentes, utanför protokollet som man brukar säga. För henne är jag en som har passerat fyrtio och inte anser sig ha särskilt mycket kvar att bevisa. Kan bli smått tråkigt kanske. Vad vet man egentligen vad ens närmaste tycker och tänker? Särskilt om en själv.

Jag vet i alla händelser att trots vibbarna av återvändsgränd på min barndoms gata, kändes det ändå rätt bra att slå sig ner i hemstaden.

Någon kanske tycker att den här sortens förord är onödiga. "De är lika onödiga som tråkiga", brukar min mentor och gamle vän Hammar säga om långa inledningar. En inledning ska som högst omfatta en sida, var hans enkla regel. Fatta dig därför alltid kort. Och avsluta med "under förutsättning att..." Då har du garderat dig.

Jag har många gånger i mitt arbete dragit nytta av hans erfarenhet. Men just nu, den här gången, fungerar inte hans råd. Därför att det här är inte en offentlig skrivelse, ett pm eller en utredning av något slag.

Det skulle verka konstigt, eller hur, att skriva: under förutsättning att det inte bara är jag som anser det, är jag sedan drygt tjugo år ihop med Nellie. Jag är pappa till två flickor som båda är i tonåren. Ärligt talat kan det råda tvivel om den saken också. Men nu räcker det. Nu lämnar jag ovisshetens domän.

Min mor försvann när jag var åtta år. Försvann är förresten fel ord i det här sammanhanget. Hon lämnade pappa och mig för en sångare i ett dansband. Eller musiker kanske han var. Eller bådadera. Det spelar inte någon roll.

Det viktiga i kråksången, tyckte i alla fall jag, var att det inom ett år var slut mellan mamma och den där musikanten. Hon ville då komma tillbaka till oss. Jag blev glad när jag förstod att det kunde bli möjligt. Livet med pappa var inte alls tokigt. Ändå gav tankarna på att vi kunde bli en familj igen mig fjärilar imagen.

Men då sa pappa nej. Han ville inte. Jag förstod inte vad det var som gjorde att vuxna människor förändrades. Därför att inte hade jag tappat bort mina känslor för mamma under året som gått. Tvärtom. Jag längtade efter henne. Och även om nu pappa hade gömt undan sin

värme för mamma någonstans, så fanns den väl ändå där att ta fram. Eller?

"Det finns sådant man inte glömmer", sa han när jag förde saken på tal.

Jag minns det så väl. Vi satt vid middagsbordet. Jag hade kokat potatis. Han hade med sig hem en i långa raden burkar färdigmat. Köttbullar i sås till exempel. Med rynkad panna och under stor koncentration granskade han händernas självsprickor. Huden var torr och grov. Den blev sådan av det dagliga nötandet mot virke, verktyg, skruv och spik.

"Vad bra", sa jag. "Då har du alltså inte glömt henne."

"Nej", sa han utan att lyfta blicken. "Naturligtvis har jag inte glömt henne. Eller rättare sagt, jag har inte glömt vad hon gjorde mot mig."

Varför skulle det nu vara så svårt? Jag menar om jag gjorde något dumt pratade vi igenom saken och så var det glömt dagen efter. Om nu mamma hade gjort, vad det nu var hon hade gjort, kunde man inte prata om det och glömma det också? Så minns jag att jag tänkte.

"Det är skillnad förstår du Eber", sa pappa då. "När du är stor kommer du att förstå skillnaden mellan att sparka en fotboll genom en fönsterruta och att lämna någon för en annan."

Torsten

Det blev ingen återförening. Mamma flyttade in i en lägenhet inte långt från vår stadsdel och jag var hos henne varannan vecka. Så småningom och tillräckligt länge för att hon skulle ge upp pappa, satt en annan man i hennes kök när jag kom på söndagskvällen. Det visade sig inom kort att han hade en son. Han hette Torsten och var i min ålder.

När jag lämnade staden för vidare studier gick Torsten på polishögskolan. När jag och familjen var hemma på besök – jag skrev "hemma" på besök ser jag, det var lustigt – då var Torsten patrullerande polis. I bil kanske jag ska tillägga om det nu behövs. Han var gift med Ann och hade en dotter.

När jag sedermera flyttade tillbaka var han lite av varje, om man kan säga så. Han hade slutat vid polisen, på egen begäran eller andras, det betyder antagligen något, därför att han förde inte saken på tal. Det skulle dröja många år innan jag fick veta vad han hade ställt till med.

Det är ingen hemlighet att Torsten alltid har varit lite vild av sig. Han har liksom inga regler. Eller hade. Nu har han, som de flesta av oss andra, förändrats med åren. Men redan min mor varnade mig för Torsten och sa att jag skulle se upp med hans tilltag.

"Han är lite underlig", minns jag att hon sa.

Det var efter att vi lekte brandkår med våra brandbilar. Och för att göra det riktigt äkta tände han en liten

brasa i vardagsrummet. Det tyckte hans pappa var väldigt roligt. Han skrattade gott åt sonens riskfyllda lek. Och mamma skällde ut honom. Frid över hans minne.

När jag kom tillbaka till staden var Torsten skild och dottern klämd mellan föräldrarna som slet och drog i henne åt var sitt håll.

Han bor nu på en avstyckad gård en bit norr om staden. Ett vackert ställe. En pärla. Ett rött välskött boningshus med en mindre lada och ett väl tilltaget garage i betong. Alltsammans så här års inbäddat i grönskan från björk, ek och kastanj.

Bakom ladan har han ett par tunnland mark att rasta hästen på. En C-ponny som han köpte åt dottern Lina. Men som han också själv rider.

”Man har ju ingått i polisrytteriet”, som han sa vid något tillfälle, ”och ridit med Livgardets dragoner.”

Det jag nu ska berätta utspelar sig under ett halvt års tid. Det är månader som förändrar det mesta för Nellie, flickorna, andra personer och inte minst för mig själv och mitt arbete.

Och så förstås för Torsten. Jag får inte glömma honom. Han har en viktig roll i det som händer. Och även om han inte hade haft det skulle han ändå ha varit med. Varför då kan man undra? Jo, av det enkla skälet att han är min vän.

Att han återgäldar vänskapen och att jag är hans förtrogne, visade han i februari. Den 10 februari. Det hände något underligt den kvällen.